

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 593

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 28 august 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 605 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 alin. (6) lit. b) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap	2-3	49, 50 și 52 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și ale art. 26 din Codul de procedură civilă	6-9
Decizia nr. 607 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (4) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	3-5	Decizia nr. 622 din 26 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 299 alin. 1 și 2 și art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă ..	10-11
Decizia nr. 612 din 20 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe	5-6	Decizia nr. 623 din 26 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și 599 din Codul de procedură civilă	11-13
Decizia nr. 620 din 26 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 alin. (1) lit. j), art. 37 lit. d) și art. 38 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, ale art. 41, 46, 47,		Decizia nr. 628 din 26 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1523 pct. 2 din Codul civil, ale art. 254 din Codul comercial și ale art. 49-56 din Codul de procedură civilă	13-15
		Decizia nr. 641 din 28 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185 alin. (2) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 605**

din 19 iunie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 alin. (6) lit. b)
din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 alin. (6) lit. b) din Legea nr. 448/2006, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului în temeiul art. 146 lit. d) din Constituție.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin expert pentru probleme juridice.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile legale criticate încalcă art. 16 din Constituție. Consideră că exceptarea de la beneficiul indemnizației lunare a persoanelor cu handicap care sunt reținute, arestate sau condamnate definitiv la o pedeapsă privată de libertate nu se justifică obiectiv.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca nefondată, arătând că dispozițiile art. 57 alin. (6) lit. b) din Legea nr. 448/2006 sunt conforme principiului constituțional al egalității cetățenilor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Cu adresa nr. 2.905 din 30 martie 2007, **Avocatul Poporului a sesizat direct Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 alin. (6) lit. b) din Legea nr. 448/2006.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată ca urmare a unei sesizări făcute de un grup de deținuți de la Penitenciarul cu regim de maximă siguranță Botoșani.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, următoarele:

Dispoziția legală criticată exceptează de la beneficiul indemnizației lunare și al bugetului personal complementar lunar persoanele cu handicap care sunt reținute, arestate sau condamnate definitiv la o pedeapsă privată de libertate, pe perioada reținerii, arestării ori a detenției. Temeiul exceptării de la beneficiul prestațiilor prevăzute la alin. (4) al art. 57 din Legea nr. 448/2006 îl constituie faptul că toate cheltuielile de întreținere ale persoanelor la care se referă textul sunt suportate de stat. Avocatul Poporului precizează, însă, că pe perioada reținerii, arestării sau a detenției, statul nu asigură persoanelor cu handicap acoperirea tuturor cheltuielilor de întreținere. Astfel, de exemplu, aceste persoane trebuie să suporte personal cheltuielile pentru exercitarea dreptului la convorbiri telefonice.

Din cauza neacordării beneficiului indemnizației lunare nu se poate facilita persoanelor reținute, arestate ori aflate în executarea unei pedepse privative de libertate egalitatea de

șanse, asigurarea unei vieți autonome și nici favorizarea incluziunii sociale sub aspectul protecției sociale, mobilității, securității și justiției, ceea ce reprezintă unul din principalele scopuri declarate de Legea nr. 448/2006, ca o îmbunătățire față de reglementarea legală anterioară, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999. Reglementarea legală anterioară nu excludea de la beneficiul indemnizației lunare persoanele cu handicap aflate în executarea unei pedepse privative de libertate.

În opinia Avocatului Poporului, dispoziția legală criticată, instituind un tratament juridic egal pentru persoanele aflate în situații diferite, are caracter discriminatoriu în dublu sens. În primul rând, persoanele cu handicap deținute sunt discriminate în raport cu persoanele cu handicap aflate în centre rezidențiale sau în îngrijirea și protecția asistentului personal profesionist, pentru care, deși nu beneficiază de indemnizație lunară și de buget complementar lunar, statul suportă integral cheltuielile acestora. Astfel, pentru aceste două categorii de persoane nu se asigură în mod egal protecție specială din partea statului. În al doilea rând, persoanele cu handicap private de libertate sunt discriminate în raport cu deținuții apti de muncă, aceștia din urmă putând realiza venituri în urma muncii prestate, din care pot acoperi cheltuielile nesuportate de stat.

Pentru aceste motive, Avocatul Poporului consideră că dispoziția legală criticată încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, care consacră principiul egalității în drepturi a cetățenilor, fără privilegii și fără discriminări, precum și cele ale art. 50 din Legea fundamentală, care instituie dreptul persoanelor cu handicap la protecție specială, indiferent dacă acestea sunt private de libertate.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În susținerea acestui punct de vedere, arată că nu este încălcat principiul egalității în drepturi, deoarece exceptarea de la dreptul de a beneficia de indemnizație lunară se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de art. 57 alin. (6) lit. b) din Legea nr. 448/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând sesizarea Avocatului Poporului, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 57 alin. (6) lit. b) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.006 din 18 decembrie 2006, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 14/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 187 din 19 martie 2007.

Textul de lege supus controlului de constituționalitate are următorul conținut:

— Art. 57. — „[...]”

(4) *Adultul cu handicap beneficiază, în condițiile prezentei legi, de următoarele prestații sociale: [...]*

(6) *Nu pot beneficia de prevederile alin. (4):*

[...]

b) *persoanele cu handicap care sunt reținute, arestate sau condamnate definitiv la o pedeapsă privativă de libertate, pe perioada reținerii, arestării ori a detenției; [...]*”

Autorul excepției consideră că textul legal încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție, care consacră principiul egalității în drepturi a cetățenilor, fără privilegii și fără discriminări, fiind contrar, totodată, și art. 50 din Legea fundamentală, care instituie dreptul persoanelor cu handicap la protecție specială.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Dispoziția legală criticată exceptează de la beneficiul indemnizației lunare și al bugetului personal complementar lunar persoanele cu handicap care sunt reținute, arestate sau condamnate definitiv la o pedeapsă privativă de libertate, pe perioada reținerii, arestării ori a detenției.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 alin. (6) lit. b) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului în temeiul art. 146 lit. d) din Constituție.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 607

din 19 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (4) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător

Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Ion Tiucă — procuror
Mihai Paul Cotta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (4) din Legea nr. 19/2000, excepție

ridicată de Pavel Petcu în Dosarul nr. 6.786/115/2006 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată, arătând că aspectele menționate în susținerea excepției, referitoare la dispozițiile art. 23 alin. (4) din Legea nr. 19/2000, sunt probleme de aplicare a legii a căror soluționare intră în competența instanței judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 6.786/115/2006, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (4) din Legea nr. 19/2000**, excepție ridicată de Pavel Petcu într-o cauză având ca obiect judecarea contestației la decizia de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat, stabilind că salariul mediu brut, care se utilizează ca bază de calcul la stabilirea punctajului lunar și anual, este cel utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea anuală a acestui buget, are caracter discriminatoriu, dezavantajând persoanele care în timpul activității au realizat venituri mai mari, având în vedere că salariul mediu brut este mai mic decât cel realizat și, astfel, persoanele respective niciodată nu pot obține 5 puncte. Consideră că art. 78 alin. (1) din aceeași lege stabilește în mod corect modul de calcul al punctajului lunar și anual, situație în care dispozițiile art. 23 alin. (4) din Legea nr. 19/2000 intră în contradicție cu art. 78 alin. (1).

Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu contravin principiului egalității cetățenilor în fața legii și dreptului la o protecție egală împotriva oricărei discriminări.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că reglementarea sistemului de pensii, condițiile și criteriile acordării drepturilor de pensie, modalitățile de calcul, precum și celelalte aspecte reglementate în acest domeniu sunt de competența exclusivă a legiuitorului.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, deoarece acesta nu conține în sine nicio reglementare care să creeze o inegalitate bazată pe vreun criteriu prevăzut de art. 4 alin. (2) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 23 alin. (4) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000,

modificate prin art. I pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 167 din 17 martie 2003, aprobată prin Legea nr. 577/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 2004. Potrivit acestor dispoziții, „(4) *Salariul mediu brut este cel prevăzut la art. 5 alin. (3).*”

Art. 5 alin. (3) din aceeași lege prevede că „*Salariul mediu brut este cel utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat.*”

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 20 și art. 47 alin. (2) din Constituție, referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, respectiv la dreptul cetățenilor la pensie, precum și reglementărilor art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, referitoare la dreptul oricărei persoane la protecția egală a legii împotriva oricărei discriminări, art. 9 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale și art. 23 din Carta socială europeană revizuită, referitoare la dreptul persoanelor vârstnice la securitate și protecție socială.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Art. 23 alin. (4) din Legea nr. 19/2000, criticat ca fiind neconstituțional, definește, prin trimitere la art. 5 alin. (3), salariul mediu brut, care constituie, conform alin. (1) și (2) ale art. 23 din aceeași lege, baza lunară de calcul a contribuției individuale de asigurări sociale în cazul asiguraților. Alin. (3) al art. 23 prevede că baza de calcul nu poate depăși plafonul a de 5 ori salariul mediu brut.

Din analiza acestor reglementări, Curtea observă că, pentru asigurării care realizează lunar salarii individuale brute sub plafonul a de 5 ori salariul mediu brut, contribuția individuală de asigurări sociale se calculează la salariul individual brut realizat în fiecare lună, iar în cazul depășirii acestui plafon, contribuția se calculează numai la nivelul plafonului. Totodată, aceste dispoziții legale au relevanță și la stabilirea pensiei, prin înmulțirea punctajului mediu anual al asiguratului cu valoarea unui punct de pensie, având în vedere că, potrivit art. 78 alin. (1) din Legea nr. 19/2000, punctajul anual se determină prin împărțirea la 12 a punctajului rezultat în anul respectiv din însumarea numărului de puncte realizat în fiecare lună, calculat prin raportarea salariului brut lunar individual care a constituit baza de calcul a contribuției individuale de asigurări sociale la salariul mediu brut lunar din luna respectivă. Între prevederile art. 23 și cele ale art. 78 din lege există, într-adevăr, diferențe, întrucât contribuția individuală de asigurări sociale se calculează pe baza salariului mediu brut anual, iar punctajul lunar, pe baza salariului mediu brut din luna respectivă. Aceasta, însă, nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare a legii, a cărei soluționare aparține competenței instanței judecătorești.

În consecință, dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate vizează doar modul de calcul al pensiei, care, potrivit art. 47 alin. (2) din Constituție, se stabilește prin lege, fără să aducă vreo atingere dreptului fundamental la pensie. Aceste dispoziții legale dau expresie prevederilor constituționale menționate, fără să creeze privilegii sau discriminări, determinând doar diferențieri rezonabile între drepturile de pensie ale persoanelor aflate în situații diferite în raport cu veniturile realizate în timpul activității și cu contribuțiile individuale de asigurări sociale.

Având în vedere considerentele expuse, Curtea constată că nu este încălcat nici art. 20 din Constituție, deoarece nu există neconcordanțe între tratatele internaționale privind drepturile omului, menționate de autorul excepției, și prevederile legale criticate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (4) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Pavel Petcu în Dosarul nr. 6.786/115/2006 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 612

din 20 iunie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei
pentru spațiile cu destinația de locuințe**

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Ion Ștefan în Dosarul nr. 30.460/3/2005 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 7 iunie 2007, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 10 iunie 2007 și apoi la data de 20 iunie 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 30.460/3/2006, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Ion Ștefan.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 15 alin. (2), art. 20, art. 21 alin. (3) și art. 53 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât se aplică unor situații juridice născute sub imperiul altor prevederi de lege, iar „în situații similare, legiuitorul a reglementat mai adecvat, mai echitabil aceste situații juridice născute sub imperiul legii vechi”. În acest sens, dă ca exemplu art. 48 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, așa cum a fost modificat prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.

Și, în fine, în opinia sa, în cazul în speță sunt aplicabile dispozițiile din Codul civil privind accesiunea imobiliară artificială.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că prevederile art. 43 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 nu contravin dispozițiilor constituționale, Codul civil consacrand, prin dispozițiile sale privind locațiunea și accesiunea, dreptul chiriașului de a fi despăgubit pentru îmbunătățirile necesare și utile pe care le face imobilului, precum și dreptul de retenție al acestuia asupra bunului până la achitarea despăgubirilor de către proprietar.

În consecință, consideră excepția neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale cu privire la textul de lege criticat.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 43 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, aprobată cu modificări prin Legea nr. 241/2001, care au următoarea redactare: „(1) *Chiriașul are dreptul la despăgubiri pentru sporul de valoare adus locuinței prin îmbunătățirile necesare și utile, efectuate cu aprobările prevăzute de lege, confirmate pe bază de acte justificative.*”

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt: art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și art. 53 cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Este invocat, de

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Ion Ștefan în Dosarul nr. 30.460/3/2005 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 iunie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 620

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 alin. (1) lit. j), art. 37 lit. d) și art. 38 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, ale art. 41, 46, 47, 49, 50 și 52 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și ale art. 26 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător

Tudorel Toader — judecător
Antonia Constantin — procuror
Cristina Cătălina Turcu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (7), art. 36 alin. (1) lit. j), art. 37 lit. d) și art. 38 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al

Magistraturii, ale art. 41, 46, 47, 49, 50 și 52 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și ale art. 26 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Alba-Iulia — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.677/57/2006.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează completul de judecată că partea Ioan Rotărescu a depus la dosar un înscris prin care arată că lasă la aprecierea Curții soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 237 D/2007, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată din oficiu de Curtea de Apel Alba-Iulia — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.688/57/2006.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează Curtea că, la dosar, partea Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Hunedoara a depus o cerere prin care solicită comunicarea unui exemplar de pe considerentele excepției de neconstituționalitate și acordarea unui termen în vederea pregătirii apărării.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii de amânare, apreciind că aceasta nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, întrucât partea a avut timpul necesar și posibilitatea să consulte încheierea de sesizare a Curții Constituționale.

Curtea respinge cererea de amânare.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor sus-menționate, având în vedere obiectul identic al excepțiilor ridicate.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 237 D/2007 la Dosarul nr. 233 D/2007, care este primul înregistrat.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 34 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, arătând că acestea nu se regăsesc în textul actului normativ menționat. Cât privește excepția de neconstituționalitate a celorlalte texte de lege criticate, consideră că aceasta este neîntemeiată, textele fiind în concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierile din 20 noiembrie 2006, pronunțate în Dosarele nr. 1.677/57/2006 și nr. 2.688/57/2006, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 34 alin. (7), art. 36 alin. (1) lit. j), art. 37 lit. d) și art. 38 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, ale art. 41, art. 46, art. 47, art. 49, art. 50 și art. 52 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și ale art. 26 din Codul de procedură civilă.”**

Excepția a fost ridicată din oficiu de instanța de judecată în cauze având ca obiect contestații în anulare, în care completele desemnate inițial au formulat cereri de abținere care s-au admis.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate aduc atingere dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4), ale art. 124—126 și ale art. 134. În acest sens, se arată, în esență, că prevederile art. 38 din Legea nr. 317/2004 contravin dispozițiilor art. 134 din Constituție, întrucât conferă Consiliului Superior al Magistraturii atribuții ce excedează celor cuprinse în textul constituțional pretins încălcat. Totodată, prevederile art. 36 lit. j) și ale art. 37 lit. d) din Legea nr. 317/2004 sunt neconstituționale, întrucât sfera atribuțiilor Consiliului Superior al Magistraturii conferă acestuia putere legislativă și putere judecătorească. De asemenea, prevederile art. 41, 46, 47, 49, 50 și 52 din Legea nr. 304/2004 sunt neconstituționale, pentru următoarele motive: prin acestea sunt înființate adunări generale ale judecătorilor la nivelul fiecărei instanțe, în loc de adunarea generală a tuturor judecătorilor, organism la care se referă art. 1 alin. (4) din Constituție; sunt înființate colegii de conducere care nu au corespondent în art. 124—126 din Legea fundamentală; sunt conferite acestor organisme atribuții de verificare a respectării de către judecători a regulamentelor și de organizare a sistemului judecătoresc prin înființarea de secții specializate; impun participarea judecătorilor la judecarea altor cauze decât cele repartizate aleatoriu; permit și conferă putere unor organisme administrative să stabilească sau să modifice competența, atribuțiile, salariile, pensiile judecătorilor. În final, se susține că art. 26 din Codul de procedură civilă contravine principiilor art. 124 din Constituție, deoarece instituie o procedură în care judecătorii nu mai sunt terți, ci devin părți în proces, pe această cale fiindu-le afectată imparțialitatea.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată, în esență, că măsura în care atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii „sunt mai importante și mai complexe decât cele constituționale este una de apreciere, iar nu de constituționalitate, întrucât Constituția însăși deleagă legiuitorului dreptul de a le stabili.” Totodată, în ceea ce privește art. 41, 46, 47, 49, 50 și 52 din Legea nr. 304/2004, aspectele sesizate în excepție sunt probleme de aplicare a legii, iar nu de constituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale. Astfel, nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 alin. (1) lit. j), ale art. 37 lit. d) și ale art. 38 din Legea nr. 317/2004 față de art. 134 din Constituție, deoarece prin art. 134 alin. (4) se prevede că această autoritate statală, în realizarea rolului de garant al independenței justiției, îndeplinește și alte atribuții stabilite prin legea sa organică. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41, 46, 47, 49, 50 și 52 din Legea nr. 304/2004 și ale art. 26 din Codul de procedură civilă, față de art. 1 alin. (4) și art. 124—126 din Legea fundamentală, se apreciază că aceasta este neîntemeiată, deoarece prin textele constituționale criticate legiuitorul constituant a realizat o strânsă corelație între art. 1 alin. (4), conform căruia statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor, și art. 124—126 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, în opinia instanței de judecată, prevederile art. 34 alin. (7), ale art. 36 alin. (1) lit. j), ale art. 37 lit. d) și ale art. 38 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, ale art. 41, 46, 47, 49, 50 și 52 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și ale art. 26 din Codul de procedură civilă.

Curtea observă că prevederile art. 34 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii nu se regăsesc în conținutul acestei legi.

Așa fiind, Curtea se va pronunța prin prezenta decizie asupra constituționalității prevederilor art. 36 alin. (1) lit. j), ale art. 37 lit. d) și ale art. 38 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, ale art. 41, 46, 47, 49, 50 și 52 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50 din 28 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 30 iunie 2006, și ale art. 26 din Codul de procedură civilă.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

Art. 36 alin. (1) lit. j), art. 37 lit. d) și art. 38 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii:

— Art. 36 alin. (1) lit. j): „(1) *Plenul Consiliului Superior al Magistraturii are următoarele atribuții referitoare la admiterea în magistratură, evaluarea, formarea și examenele judecătorilor și procurorilor:[...]*

j) îndeplinește orice alte atribuții stabilite prin lege sau regulament.”

— Art. 37 lit. d): „*Plenul Consiliului Superior al Magistraturii are următoarele atribuții referitoare la organizarea și funcționarea instanțelor și a parchetelor; [...]*

d) îndeplinește orice alte atribuții stabilite prin lege sau regulament.”

— Art. 38: „(1) *Plenul Consiliului Superior al Magistraturii adoptă Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, Regulamentul de organizare și funcționare al Consiliului Superior al Magistraturii, Regulamentul privind procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, precum și alte regulamente și hotărâri prevăzute în Legea nr. 303/2004, republicată, și în Legea nr. 304/2004, republicată.*

(2) *Plenul Consiliului Superior al Magistraturii asigură publicarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor și a regulamentelor prevăzute la alin. (1) în Monitorul Oficial al României, Partea I, și pe pagina de Internet a Consiliului Superior al Magistraturii.*

(3) *Plenul Consiliului Superior al Magistraturii avizează proiectele de acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești.*

(4) *Plenul Consiliului Superior al Magistraturii avizează proiectele de regulamente și ordine care se aprobă de ministrul justiției, în cazurile prevăzute de lege.*

(5) *Plenul Consiliului Superior al Magistraturii poate sesiza ministrul justiției cu privire la necesitatea inițierii sau modificării unor acte normative în domeniul justiției.*

(6) *Consiliul Superior al Magistraturii elaborează anual un raport privind starea justiției și un raport privind activitatea proprie, pe care le prezintă Camerelor reunite ale Parlamentului României până la data de 15 februarie a anului următor și le publică în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, și pe pagina de Internet a Consiliului Superior al Magistraturii.”*

Art. 41, 46, 47, 49, 50 și 52 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară:

— Art. 41: „(1) *Secțiile și completele specializate ale curților de apel și ale instanțelor din circumscripția acestora se înființează, la propunerea colegiilor de conducere ale fiecărei instanțe, prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii.*

(2) *Componenta secțiilor și completelor specializate se stabilește de colegiul de conducere al instanței, în raport cu volumul de activitate, ținându-se seama de specializarea judecătorului.*

(3) *În mod excepțional, în situația în care în cadrul unei secții nu se poate constitui un complet de judecată, colegiul de conducere al instanței poate dispune participarea unor judecători de la alte secții.”*

— Art. 46: „(1) *Președinții și vicepreședinții instanțelor judecătorești iau măsuri pentru organizarea și buna funcționare a instanțelor pe care le conduc și, după caz, a instanțelor din circumscripțiile acestora, asigură și verifică respectarea obligațiilor statutare și a regulamentelor de către judecători și personalul auxiliar de specialitate.*

(2) *Verificările efectuate personal de președinți sau vicepreședinți ori prin judecători anume desemnați trebuie să respecte principiile independenței judecătorilor și supunerii lor numai legii, precum și autoritatea de lucru judecat.*

(3) *Atribuțiile date prin lege sau prin regulament în competența președinților sau a vicepreședinților de instanțe nu pot fi delegate colegiilor de conducere.”*

— Art. 47: „*Președinții instanțelor desemnează judecătorii care urmează să îndeplinească, potrivit legii, și alte atribuții decât cele privind activitatea de judecată.”*

— Art. 49: „(1) *În cadrul fiecărei instanțe judecătorești funcționează un colegiu de conducere, care hotărăște cu privire la problemele generale de conducere ale instanței și îndeplinește atribuțiile prevăzute la art. 41.*

(2) *Colegiile de conducere sunt formate dintr-un număr impar de membri și au următoarea componență:*

a) la curțile de apel și tribunale: președintele și 6 judecători, aleși pe o perioadă de 3 ani în adunarea generală a judecătorilor;

b) la tribunale specializate și judecătorii: președintele și 2 sau 4 judecători, aleși pe o perioadă de 3 ani în adunarea generală a judecătorilor.

(21) *În cazul în care la judecătorii și tribunale specializate numărul judecătorilor este mai mic de 3, atribuțiile colegiului de conducere se exercită de președinte.*

(3) *Hotărârile colegiului de conducere se adoptă cu votul majorității membrilor săi.*

(4) *La ședințele colegiilor de conducere pot participa și președinții de secții.*

(5) *La curțile de apel și tribunale, când colegiul de conducere dezbate probleme economico-financiare sau administrative, la ședințele acestuia participă și managerul economic al instanței, cu vot consultativ.*

(6) *În funcție de problemele supuse dezbaterii, la ședințele colegiilor de conducere ale curților de apel, ale tribunalelor și*

tribunalelor specializate pot fi invitați și judecători de la alte instanțe, care nu au drept de vot.

(7) Membrii aleși ai colegiilor de conducere pot fi revocați de adunările generale în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor prevăzute de lege.”

— Art. 50: „(1) La instanțele judecătorești se organizează, anual sau ori de câte ori este necesar, adunări generale ale judecătorilor.

(2) Adunările generale ale judecătorilor se convoacă după cum urmează:

a) adunarea generală a curții de apel și adunarea generală a judecătorilor din circumscripția acesteia — de președintele curții de apel;

b) adunarea generală a tribunalului și adunarea generală a judecătorilor din circumscripția acestuia — de președintele tribunalului;

c) adunarea generală a tribunalului specializat — de președintele acestuia;

d) adunarea generală a judecătorilor — de președintele judecătoriei.

(3) Adunările generale ale judecătorilor se convoacă și la solicitarea unei treimi din numărul judecătorilor care fac parte din aceasta.

(4) Adunările generale ale judecătorilor se pot convoca și de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii sau colegiul de conducere al instanței.”

— Art. 52: „(1) Colegiile de conducere stabilesc compunerea completelor de judecată la începutul anului, urmărind asigurarea continuității completului. Schimbarea membrilor completelor se face în mod excepțional, pe baza criteriilor obiective stabilite de Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești.

(2) Completul de judecată este prezidat, prin rotație, de unul dintre membrii acestuia.”

— Art. 26 din Codul de procedură civilă: „Abținerea se propune de judecător și se judecă potrivit normelor prevăzute de art. 30, 31 și 32.”

Prevederile legale criticate sunt considerate a fi contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor, art. 124 referitor la înfăptuirea justiției, art. 125 privind statutul judecătorilor, art. 126 referitor la instanțele judecătorești și art. 134 privind atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii.

Examinând excepția, Curtea Constituțională reține următoarele:

I. Prevederile art. 36 alin. (1) lit. j), ale art. 37 lit. d) și ale art. 38 din Legea nr. 317/2004 care reglementează anumite

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 alin. (1) lit. j), art. 37 lit. d) și art. 38 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, ale art. 41, 46, 47, 49, 50 și 52 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și ale art. 26 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal în Dosarele nr. 1.677/57/2006 și nr. 2.688/57/2006.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

atribuții ale Consiliului Superior al Magistraturii nu contravin dispozițiilor art. 134 din Constituție, așa cum se susține în motivarea excepției, ci, dimpotrivă, sunt adoptate cu respectarea art. 134 alin. (4) din Legea fundamentală, potrivit căruia „Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește și alte atribuții stabilite prin legea sa organică, în realizarea rolului său de garant al independenței justiției.”

Prin dispozițiile art. 36 alin. (1) lit. j) și ale art. 37 lit. d) din Legea nr. 317/2004, legiuitorul a lăsat posibilitatea ca legea organică ce reglementează organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii să poată fi modificată sau completată în funcție de necesitățile care s-ar ivi în practică, prin norme care vor avea aceeași valoare juridică.

II. Dispozițiile art. 41, 46, 47, 49, 50 și 52 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară se referă la modul de organizare și funcționare a instanțelor de judecată. Acestea sunt adoptate de legiuitor în aplicarea prevederilor art. 124—126 din Constituție, care cuprind principiile generale potrivit cărora se organizează instanțele judecătorești și se realizează justiția, fără a conține nicio prevedere contrară textelor constituționale de referință. Legiuitorul constituant a lăsat la latitudinea legiuitorului ordinar modul concret de reglementare a problemelor care privesc organizarea instanțelor judecătorești.

Curtea constată că autorii excepției critică de fapt modul în care colegiul de conducere al instanței din care fac parte organizează activitatea acesteia, aspecte care excedează însă competenței instanței de contencios constituțional.

Curtea observă că susținerea potrivit căreia prin textele de lege criticate sunt înființate adunări generale ale judecătorilor la nivelul fiecărei instanțe, în loc de adunarea generală a tuturor judecătorilor, organism la care se referă art. 1 alin. (4) din Constituție, nu poate fi reținută. Aceasta, deoarece principiul separației și echilibrului puterilor în stat nu conține nicio referire privitoare la modul concret în care se convoacă adunările generale ale judecătorilor.

III. Prevederile art. 26 din Codul de procedură civilă referitoare la cererea de abținere formulată de judecător reglementează un incident procedural menit să garanteze stabilirea adevărului și asigurarea unei judecăți imparțiale și echitabile în toate cauzele, fără a contraveni art. 124 din Constituție.

Astfel, Curtea reține că judecătorul care știe că există un motiv de recuzare împotriva sa este dator să se abțină de la judecarea cauzei tocmai în scopul respectării condiției de imparțialitate prevăzute de art. 124 alin. (2) din Constituție.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 622

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 299 alin. 1 și 2 și art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 299 alin. 1 și 2 și art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tofan Grup Internațional” — S.A. în Dosarul nr. 3.243/302/2006 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează completul de judecată că dovada de îndeplinire a procedurii de citare cu autorul excepției s-a întors cu mențiunea „destinatar mutat de la adresă”.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că se impune aplicarea dispozițiilor art. 98 din Codul de procedură civilă referitoare la pedeapsa neluării în seamă a schimbării domiciliului uneia dintre părți în timpul judecării, dacă aceasta nu este adusă la cunoștința instanței prin petiție la dosar.

Curtea dispune aplicarea prevederilor art. 98 din Codul de procedură civilă cu privire la autorul excepției de neconstituționalitate.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată arătând că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.243/302/2006, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 299 alin. 1 și 2 și art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Tofan Grup Internațional” — S.A. într-o cauză având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 11 alin. (2), art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 21 alin. (1), (2) și (3), art. 24 alin. (1), art. 53, art. 126 și art. 135 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, precum și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, se arată că „recursul trebuie, pentru o unitară aplicare a legii, să fie judecat de către o instanță națională, în cazul nostru Înalta Curte de Casație și Justiție, deoarece în acest moment se încalcă dreptul la un recurs efectiv la o instanță națională, dreptul privind interzicerea discriminării, dreptul la un proces echitabil, principiul universalității, principiul statului de drept și dreptul la apărare.”

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Încheierea prin care se dispune suspendarea executării silite, potrivit art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă, nu trebuie limitată numai la calea de atac a recursului, ci trebuie supusă și căii de atac a apelului, pentru a exista toate garanțiile privind asigurarea drepturilor procesuale ale părților.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece împrejurarea că anumite acte de jurisdicție sunt supuse uneia sau mai multor căi de atac sau chiar niciunei căi de atac este o chestiune care ține de administrarea justiției și nu aduce atingere în niciun fel dreptului la apărare sau dreptului la o instanță independentă pentru fiecare cetățean.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, referitor la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 și art. 299 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, arată că reglementarea în această materie a fost realizată de legiuitor în cadrul competenței sale constituționale, fiind impusă de o serie de rațiuni majore care erau afectate de reglementarea anterioară, ce institua competența exclusivă a Înaltei Curți de Casație și Justiție în materie de soluționare a recursurilor.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, faptul că, potrivit art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă, încheierea de soluționare a cererii de suspendare a executării poate fi atacată cu recurs reprezintă tocmai o garanție pentru deplina respectare a exigențelor care condiționează principiul liberului acces la justiție și dreptul la apărare. Totodată, cât privește critica de neconstituționalitate a art. 3, art. 299 alin. 1 și 2 și art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă față de art. 16 alin. (1) din Constituție, se constată că prevederile legale criticate nu stabilesc discriminări, ci instituie un tratament juridic egal pentru toate părțile aflate în aceeași situație procesuală, fără nicio deosebire pe considerente arbitrare. Celelalte dispoziții din Legea fundamentală invocate de autorul excepției nu au incidență în cauza de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3, art. 299 alin. 1 și 2 și art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 3: „Curțile de apel judecă:

1. în primă instanță, procesele și cererile în materie de contencios administrativ privind actele autorităților și instituțiilor centrale;

2. ca instanțe de apel, apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în primă instanță;

3. ca instanțe de recurs, recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în primă instanță de tribunale, care, potrivit legii, nu sunt supuse apelului, precum și în orice alte cazuri expres prevăzute de lege;

4. în orice alte materii date prin lege în competența lor.”

— Art. 299: „Hotărârile date fără drept de apel, cele date în apel, precum și, în condițiile prevăzute de lege, hotărârile altor organe cu activitate jurisdicțională sunt supuse recursului. Dispozițiile art. 282 alin. 2 sunt aplicabile în mod corespunzător.

Recursul se soluționează de instanța imediat superioară celei care a pronunțat hotărârea în apel.”

— Art. 403 alin. 3: „Asupra cererii de suspendare formulate potrivit alin. 1 și 2, instanța, în toate cazurile, se pronunță prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat.”

Autorul excepției consideră că acestea aduc atingere dispozițiilor constituționale ale art. 11 alin. (2) conform cărora tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție, ale art. 24 alin. (1) potrivit căruia dreptul la apărare este garantat, ale art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 126 privitor la instanțele judecătorești și ale art. 135 alin. (1) și (2) referitor la economia României, precum și ale art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 299 alin. 1 și 2 și art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tofan Grup Internațional” — S.A. în Dosarul nr. 3.243/302/2006 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 623

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și 599 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător

Tudorel Toader — judecător
Antonia Constantin — procuror
Ioana Marilena Chiorean — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și 599 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petroconsult” — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 9.083/2006 al Judecătoriei Ploiești.

La apelul nominal răspunde avocatul Doru Trăilă, cu împuternicire avocațială depusă în ședință pentru partea Mircea Furtoș, lipsă fiind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorul excepției, Societatea Comercială „Petroconsult” — S.R.L. din Ploiești, prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Având cuvântul asupra cererii de amânare, apărătorul părții Mircea Furtoș se opune acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de acordare a unui nou termen de judecată, având în vedere că autorul a avut suficient timp pentru angajarea unui apărător de la sesizarea Curții Constituționale la data de 15 ianuarie 2007.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, coroborat cu art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererea de acordare a unui nou termen de judecată, astfel cum a fost formulată.

Cauza fiind în stare de judecată, avocatul părții Mircea Furtoș solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, dispozițiile criticate sunt constituționale. De asemenea, susține că, în realitate, autorul excepției urmărește tergiversarea soluționării cauzei deduse instanței de judecată și solicită Curții Constituționale constatarea abuzului de drept și sancționarea autorului excepției cu amendă.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca fiind neîntemeiată, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale. În ceea ce privește cererea de sancționare a autorului excepției, consideră că aceasta nu poate fi primită.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.083/2006, **Judecătoria Ploiești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și 599 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petroconsult” — S.R.L. din Ploiești într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei cereri de încuviințare a unui sechestrul judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate restrâng prerogativa esențială a dreptului de proprietate — dispoziția — prin simpla declanșare a unui proces privind proprietatea, posesia sau folosința unui bun proprietate comună, declanșare care, potrivit liberului acces la justiție, este la îndemâna tuturor celor care se pot folosi de ea în mod abuziv.

Judecătoria Ploiești și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale, deoarece sechestrul judiciar are ca scop conservarea unui bun determinat și prevenirea eventualelor manopere dolosive ale debitorului rău-platnic. Invocă, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar măsura sechestrului

judiciar este o măsură rațională ce are ca scop conservarea unui bun determinat, așa cum s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Deciziile nr. 59/2004 și nr. 9/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 598 și 599 din Codul de procedură civilă, cu următorul cuprins:

— Art. 598: *„Ori de câte ori există un proces asupra proprietății sau a altui drept real principal, asupra posesiunii unui bun mobil sau imobil ori asupra folosinței sau administrării unui bun proprietate comună, instanța competentă pentru judecarea cererii principale va putea să încuviințeze, la cererea celui interesat, punerea sub sechestrul judiciar a bunului, dacă această măsură este necesară pentru conservarea dreptului respectiv.”;*

— Art. 599: *„(1) Se va putea, de asemenea, încuviința sechestrul judiciar, chiar fără a exista proces:*

1. asupra unui bun pe care debitorul îl oferă pentru liberarea sa;

2. asupra unui bun cu privire la care cel interesat are motive temeinice să se teamă că va fi sustras, distrus ori alterat de posesorul său actual;

3. asupra unor bunuri mobile care alcătuiesc garanția creditorului, când acesta învederează insolvabilitatea debitorului său ori când are motive temeinice să bănuiască că debitorul va fugi ori să se teamă de sustrageri sau deteriorări.

(2) În aceste cazuri, competentă este instanța în circumscripția căreia se află bunul.”

Autorul excepției susține că dispozițiile criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, ale art. 11 alin. (2) potrivit cărora tratatele ratificate de Parlament fac parte din dreptul intern și ale art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, cu raportare la art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. În ceea ce privește cererea apărătorului părții Mircea Furtoș de constatare a abuzului de drept din partea autorului excepției prin ridicarea acesteia pentru tergiversarea cauzei, și de sancționare a autorului cu amendă, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită. Astfel, prevederile art. 51 din Legea nr. 47/1992, care permiteau Curții Constituționale — atunci când excepția de neconstituționalitate era neîntemeiată și când constata că a fost ridicată cu rea-credință pentru a întârzia rezolvarea procesului — sancționarea autorului excepției cu amendă, au fost abrogate prin Legea nr. 232/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea

și funcționarea Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 502 din 3 iunie 2004.

Pentru aceste motive, Curtea respinge cererea de sancționare a autorului excepției cu amendă.

II. Asupra dispozițiilor art. 598 și 599 din Codul de procedură civilă — raportate la prevederile art. 44 din Constituție — Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 315/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 8 mai 2007, statuând că, în condițiile în care procedura sechestrului judiciar exclude antamarea fondului, iar măsura dispusă are caracter provizoriu, fiind impusă și justificată prin finalitatea înfățișată, nu se poate susține că acestea sunt neconstituționale. Totodată, trebuie să se țină seama de prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite „de lege”, precum și de cele ale art. 136

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și 599 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petroconsult” — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 9.083/2006 al Judecătorei Ploiești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 628

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1523 pct. 2 din Codul civil, ale art. 254 din Codul comercial și ale art. 49—56 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1523 pct. 2 din Codul civil, ale art. 254 din Codul comercial și ale art. 49—56 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Biroul de Turism pentru Tineret” — S.A. — Sucursala Brăila în Dosarul nr. 2.896/2005 al Tribunalului Brăila — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorul excepției prin care solicită amânarea judecării, deoarece are conturile blocate și a fost în imposibilitate de a-și angaja un apărător, anexând în acest sens copia încheierii

Tribunalului Brăila — Secția comercială prin care s-a dispus înființarea popririi asupra conturilor sale.

Având cuvântul asupra cererii de amânare, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea acesteia, întrucât încheierea Tribunalului Brăila este din data de 14 iunie 2007, iar sesizarea Curții Constituționale a avut loc la data de 17 ianuarie 2007.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, coroborat cu art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererea de acordare a unui termen de judecată, astfel cum a fost formulată.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 1523 din Codul civil reprezintă o soluție firească, având în vedere că obiectul societății s-a desființat, iar dispozițiile art. 254 din Codul comercial reprezintă o consecință a existenței asocierii în participațiune. Totodată, dispozițiile art. 49—56 din Codul de procedură civilă sunt constituționale, așa cum a statuat și Curtea în jurisprudența sa.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.896/1/2005, **Tribunalul Brăila — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1523 pct. 2 din Codul civil, ale art. 254 din Codul comercial și ale art. 49—56 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Biroul de Turism pentru Tineret” — S.A. — Sucursala Brăila într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Brăila de constatare a încetării contractului de asociere în participațiune și de obligare a autorului excepției la predarea spațiului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că instituirea prin lege a unei proceduri de intervenție în cadrul unui proces deja început încalcă dreptul la un proces echitabil, deoarece se creează premisele ca persoana care dorește să intervină să evite astfel procedura concilierii prealabile. De asemenea, susține că art. 1523 pct. 2 din Codul civil încalcă art. 44 din Constituție, deoarece prevede că asocierea încetează la desființarea obiectului, iar că art. 254 din Codul comercial îl lipsește de posibilitatea de a-și relua bunurile. În final, arată că art. 1523 pct. 2 din Codul civil conferă posibilitatea oricărei autorități publice de a proteja un element al patrimoniului public cu încălcarea drepturilor terților din sfera privată.

Tribunalul Brăila — Secția comercială și de contencios administrativ și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile criticate nu încalcă drepturile garantate prin Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că dispozițiile criticate nu contravin prevederilor art. 21 alin. (3), ale art. 44 alin. (1) sau celor ale art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, iar dispozițiile art. 53 alin. (1) nu sunt incidente în cauză.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile art. 49—56 din Codul de procedură civilă sunt constituționale, așa cum a statuat și Curtea prin Decizia nr. 10/2007, iar celelalte dispoziții criticate referitoare la modul de încetare a unei societăți și la regimul juridic al bunurilor aduse într-o asociere în participațiune sunt în concordanță cu art. 44 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1523 pct. 2 din Codul civil, ale art. 254 din Codul

comercial și ale art. 49—56 din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins:

— Art. 1523 pct. 2 din Codul civil: „*Societatea încetează:*

[...] 2. *prin desființarea obiectului sau desăvârșirea afacerii.*”;

— Art. 254 din Codul comercial: „*Participanții nu au niciun drept de proprietate asupra lucrurilor puse în asociațiune, chiar dacă au fost procurate de dânșii. Cu toate acestea, întrucât privește raporturile lor între dânșii, asociații pot să stipuleze că lucrurile ce au adus să li se restituie în natură, având dreptul, în caz când restituțiunea nu s-ar putea face, la reparațiunea daunelor suferite. Afară de aceste cazuri, drepturile asociaților se mărginesc în a li se da cont de lucrurile ce au pus în asociațiune și de beneficii și pierderi.*”

Art. 49—56 din Codul de procedură civilă reglementează instituția intervenției în procesul civil.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 44 alin. (1) referitoare la dreptul de proprietate privată, ale art. 53 alin. (1) referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 135 alin. (2) lit. a) referitoare la obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor din Codul de procedură civilă referitoare la instituția intervenției — raportate la prevederile art. 21 din Constituție — s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 10/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 14 februarie 2007, statuând că acestea reprezintă norme de procedură care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, sunt stabilite prin lege. Astfel, dispozițiile art. 49—56 din Codul de procedură civilă fac parte din Secțiunea I — „*Intervenția*” a Capitolului III — „*Alte persoane care pot lua parte la judecată*” din Titlul I — „*Părțile*” al Cărtii a doua — „*Procedura contencioasă*”. Prin dispozițiile criticate nu se limitează drepturile părților, deoarece nimic nu le împiedică pe acestea să se adreseze instanțelor judecătorești, să folosească toate mijloacele de apărare prevăzute de lege și să beneficieze de garanțiile procesului echitabil.

Neintervenind elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, atât soluția, cât și considerentele din decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Totodată, Curtea constată că faptul că terțul poate evita procedura concilierii prealabile, intervenind deja în cadrul unui proces deja început, nu este o chestiune care poate conduce la neconstituționalitatea textelor criticate din Codul de procedură civilă.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1523 pct. 2 din Codul civil, Curtea reține că acestea prevăd încetarea contractului de societate civilă prin desființarea obiectului sau desăvârșirea afacerii, soluție legislativă firească având în vedere, pe de o parte, imposibilitatea desăvârșirii societății — în cazul în care obiectul acesteia a fost desființat — și, pe de altă parte, inexistența rațiunii pentru care s-a încheiat contractul — în cazul în care a fost îndeplinit scopul acestuia. Așadar, aceste moduri de încetare a societății civile nu sunt de natură să aducă atingere dreptului de proprietate privată, garantat prin dispozițiile constituționale ale art. 44, și nici principiului libertății comerțului, prevăzut de dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. a) din Legea fundamentală.

Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 din Codul comercial, Curtea constată că acestea consacră regula conform căreia, de la data încheierii contractului de asociere în participațiune, asociatul pierde dreptul de

proprietate asupra bunurilor aduse în asociere, însă asociații pot conveni ca aceste bunuri să li se restituie în natură, având dreptul la repararea daunelor, în cazul în care aceasta nu s-ar putea face.

Curtea observă, pe de o parte, că asocierea în participațiune este un contract încheiat prin învoiala părților, iar, pe de altă parte, că asociații participă la beneficiile ce se vor obține. Așadar, dispozițiile din Codul comercial ce reglementează regimul juridic al bunurilor aduse într-o asociere în participațiune

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1523 pct. 2 din Codul civil, ale art. 254 din Codul comercial și ale art. 49—56 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Biroul de Turism pentru Tineret” — S.A. — Sucursala Brăila în Dosarul nr. 2.896/2005 al Tribunalului Brăila — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 641

din 28 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185 alin. (2) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185 alin. (2) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Heaven's Company” — S.R.L. din Hunedoara în Dosarul nr. 3.508/97/2006 al Tribunalului Hunedoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.508/97/2006, **Tribunalul Hunedoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat**

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 44 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora dreptul de proprietate este garantat, iar conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege.

Având în vedere toate aceste motive, Curtea constată că raportarea autorului excepției la prevederile art. 53 alin. (1) din Constituție a rămas fără obiect, deoarece nu a fost reținută restrângerea sau încălcarea vreunui drept sau al vreunei libertăți.

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185 alin. (2) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Heaven's Company” — S.R.L. din Hunedoara.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece condiționează suspendarea executării deciziei de impunere fiscală de depunerea unei cauțiuni, ceea ce contravine prevederilor art. 21, 24 și 44 din Constituție.

Tribunalul Hunedoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că instituirea obligației de plată a cauțiunii, ca o condiție a suspendării executării, are o dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silite, prin efectul suspendării acesteia, și, pe de altă parte, de a preveni și limita eventualele abuzuri în valorificarea unui atare drept de către debitorii rău-platnici.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile criticate reprezintă norme de procedură a căror reglementare este de competența

exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 185 alin. (2) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 26 septembrie 2005. Art. 185 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 a fost modificat prin art. I pct. 38 din Ordonanța Guvernului nr. 35/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 675 din 7 august 2006, ordonanță aprobată prin Legea nr. 505/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.054 din 30 decembrie 2006.

Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului contribuabilului de*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185 alin. (2) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Heaven's Company” — S.R.L. din Hunedoara în Dosarul nr. 3.508/97/2006 al Tribunalului Hunedoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

